


SLADKÝ ŽIVOT



Tara Pammiová
Ve svitu
ramp

TARA PAMMIOVÁ

VE SVITU RAMP

PŘEKLAD

ANNA MAŠKOVÁ

Milá čtenářko,

už několikrát jsem se zmínil, že mám rád příběhy „na pokračování“. A zvláštní postavení mezi řadami podobného typu mají takové, kdy každý „díl“ napsala jiná autorka. Jak se asi mezi sebou domlouvají? A zrovna tento měsíc máme příležitost si jednu takovou knihu přečíst.

Možná si vzpomenete na březem a na povídku Caitlin Crewsové Princova ostudná aféra. Hlavním hrdinou byl Řek Zeus, který si svého času se třemi svými kamarády z různých zemí slíbil, že se nikdy ani jeden z nich neožení z lásky... protože zkrátka na lásku žádný z nich nevěří (jako zkušená čtenářka víte, jak takové nesmyslné závazky končí, že?). Tento měsíc se dozvíte více o Zeusově příteli, blízkovýchodním princovi Jagovi, jemuž se osudem v příběhu nazvaném Poušť jeho srdce stane krásná americká automechanička. Autorkou příběhu je Marcella Bellová a je to vůbec první kniha, kterou si od ní v češtině můžete přečíst.

V listopadu bude v knize od Vám dobře známé Maisy Yatesové pojmenované Začalo to pomstou hlavním hrdinou Vincenzo, italský kumpán naší povedené čtveřice, a v prosinci bude vše dovršeno knihou Jackie Ashendenové o dalším princovi, Rafaelovi, v příběhu, který na své české jméno teprve čeká.

Snad Vás setkání s pošetilými muži a jejich osudovými láskami potěší!

S láskou

Váš Harlequin

Tara Pammiová

VE SVITU RAMP



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Secret She Kept in Bollywood

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Anna Mašková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Tara Pammi
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9263-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9264-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9265-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Dnes dojde k osudové události. Odvážně následuj hlas svého srdce. Anya Raawalová vystoupila z auta a v mysli jí neodbytně naskakovala tato věta z jejího dnešního horoskopu v oblíbené astrologické aplikaci. Anya cítila změnu energie kolem sebe hned, jakmile se probudila. Stihla již dokonce i zavolat do astroporadny a odborník, s nímž se radila každý měsíc, jí potvrdil, že Saturn ztrácí vliv na její znamení zvěrokruhu a chystá se jí zanechat působivý dárek na rozloučenou.

Anyu již několik let trápily zdravotní problémy a především i ztráta milované babičky, jež pro ni byla matkou i otcem mnohem víc než její vlastní rodiče. A teď jí to vesmír zřejmě hodlal vynahradiť. Chystal se jí dát dar!

Anya už se toho dárku nemohla dočkat – ať již by šlo o novou tvůrčí výzvu, která by ji posunula až na samé hranice jejích možností nebo o návrat nějaké dávné kamarádky zpět do jejího života. Měla by radost i z toho, kdyby si její matka našla nového a časově náročného koníčka, jenž by konečně zabránil její vytrvalé snaze dohodit Anye dalšího dokonalého muže.

Povzdechla si a gestem naznačila Salimovi, že může jet. Hlavní problém s personálem, který ji znal odmalinka, spočíval v tom, že všichni až příliš viděli do jejího soukromí.

Většinou jí jejich zájem nevadil. Upřímně řečeno, byla více než vděčná za personál, který o ni v dětství

často starostlivě pečoval v době, kdy byli její slavní rodiče, filmové hvězdy, až příliš zaneprázdněni sebou samými i svými manželskými dramaty.

Byla to právě Salimova manželka Noor a Anyina babička, jež se o Anyu postaraly v jejích osmnácti letech poté, co porodila nechtěné dítě. Utrpěla tehdy velkou ztrátu krve a navíc se zmítala v depresích, do nichž upadla poté, co musela dát svou novorozenou dcerku k adopci.

Ale dnes už jí další zkoumavé a starostlivé pohledy prostě začaly vadit.

Vyšla po schodech do luxusního pětihvězdičkového hotelu, kde právě probíhaly kamerové zkoušky dalšího filmového trháku v produkci jejich rodinného filmového studia Raawal House of Cinema. Její bratr Virat byl jedním z nejuznávanějších režisérů, bohužel však i nadmíru náročný pedant a cholerik.

Poté co se jeho žena Zara po porodu syna opět vrátila do práce, se proslýchalo, že Virata dokáže vytočit už i naprostá maličkost.

Anya by vlastně u dnešních zkoušek být nemusela. Byla sice hlavní kostymérkou, ale její přítomnost na počátečních kamerových zkouškách rozhodně nebyla nutná. Jako by ji sem však táhl nějaký neviditelný magnet.

Věděla, že se chová ještě výstředněji než obvykle. A že její hluboká víra ve vliv astrologie na její život trápí jejího nejstaršího bratra Vikrama. Ale ji osobně tato záliba uklidňovala a nedovedla si představit, že by se jí musela vzdát. Věřila v naslouchání vesmíru a v jeho vliv na lidské životy.

Vešla dovnitř hlavním vchodem a nastoupila do výtahu. Odmítala se nechat vyvést z míry představou, že hned, jakmile dorazí do zkušební místnosti, na ni její panovační a přehnaně ochranitelští starší bratři upřou nevítanou pozornost. Doufala totiž, že se jejich manželky, Naina a Zara, postarají o to, aby ji oba bratři

nechali na pokoji. Anya měla obě svoje švagrové velmi ráda, a to nejen kvůli tomu, že ji bránily před staršími bratry.

Ochranka ve vstupní hale dvaadvacátého patra ji s přátelským kývnutím pustila dovnitř. Anya nahlížela do jednoho apartmá za druhým, nechávala na sebe působit energii místnosti, a když necítila souhlasné rezonance, šla dál. Cítila, že ve vzduchu skutečně visí něco velmi významného...

Vešla do největšího apartmá na patře a našla tam své bratry Vikrama a Virata, švagrovou Zaru a několik dalších členů filmařského týmu.

Z vyvýšeného posezení bylo vytvořeno malé provizorní pódium.

Anya zamávala na švagrovou, která vzhledla od scénáře, když vtom její pozornost upoutala dívka na pódiu. Film byl o královně bojovnici, kterou měla hrát Zara, a toto děvče ji mělo představovat zamlada. I když se Anya s dívkou dosud nesetkala, zjistila si už, v jakém časovém období se bude odehrávat děj a začala si dělat náčrtky jejích kostýmů. Věděla, že se s ní již brzy setká, aby jí mohla vzít míry. Oba Anyini bratři pěli chválu na dívčin přirozený talent a půvab.

Jmenovala se Meera Vermová a byla dcerou dnes již zesnulé Rani Vermové, jedné z nejslavnějších bollywoodských hereček z doby před deseti až patnácti lety. Pak ale založila rodinu, odešla z Bollywoodu a veřejného života a už nikdy se k hraní nevrátila.

Dívka právě nahlas předčítala ze scénáře, který držela v ruce. Měla příjemný hlas a dětsky kulatou tvář, na kterou dopadalo silné světlo z lustru.

Anya přistoupila blíž k pódiu a srdce se jí rozbušilo tak rychle, až se ozvěna jeho tlukotu hlasitě rozléhala v celém jejím těle. Ani po třinácti letech nedokázala zapomenout na onu krásnou tvář, jež se tolik podobala obličejí této dívky. Její velké a výrazně kočičí oči jí připomněly oči muže, který byl otcem Anyina dítěte.

Na celé dívčině tváři se našla jen jedna jediná drobná nedokonalost, a tou bylo mateřské znaménko těsně u obočí.

Anya si byla jistá, že právě tato dívka je dítětem, jehož se před třinácti lety musela vzdát, ačkoliv jí to zlomilo srdce. Ano, tato mladá herečka byla její dcera.

Meera... Její dcera se také jmenovala Meera.

Tak proto ji sem vesmír dnes přivedl?

Aby jí ukázal dítě, jež nosila pod srdcem?

Tohle měl být ten dar? Umožnit Anye, aby poznala svou dceru, aniž by mohla být součástí jejího života, aniž by si teď na ni mohla činit nějaké nároky?

Mělo snad být dárkem to, že se Anyino trápení, s nímž bojovala třináct let, proměnilo v ještě větší agónii?

V hrudi se jí nahromadila bezbřehá bolest, jež ji připravila o všechny vzduch. Roztřásla se.

Naštěstí se jí však s očima plnými slz podařilo opustit místnost dřív, než si toho všiml někdo z rodiny.

Srdce jí znovu pukalo... i po tolika letech.

Simon De Acosta rozhodně nemohl být považován za příznivce filmového průmyslu, ani všeho ostatního, co s ním souviselo. Důsledky tohoto pozlátka totiž kdysi poznal z první ruky. Nesmírnou popularitu filmových hvězd, ale i zdrcující kritiky, porušené smlouvy a despotismus. A posléze i zkázu, jež tohle všechno způsobilo v křehké mysli jeho ženy Rani. Nikdy nezapomene na všechna ta léta, kdy musela vzít jakoukoliv vedlejší roli a doufat, že si ji jednoho dne všimnou mocní muži, kteří tahali za důležité nitky.

Po pár letech sice Ranina vytrvalost konečně přinesla ovoce a získala slávu, o jaké se jí ani ve snu nezdálo. Její duševní i fyzické zdraví však již utrpělo nenapravitelné škody. Stejně tak jako jejich manželství.

Neprospěla tomu ani její dlouholetá neúspěšná snaha otěhotnět.

Když se jim tedy naskytla možnost adopce, bylo to pro ně doslova záchranou. A maličké Meeře se povedl zázrak, o nějž Simon neúspěšně usiloval po celá dlouhá léta. Byl jí pouhý jeden den, když přiměla svou matku zpomalit. A nebyl jí ještě ani jeden měsíc, když dokázala, že se Rani ze dne na den vzdala herectví.

Prý se při jeho častých cestách do zahraničí musí alespoň ona kvůli jejich drahé holčičce okamžitě vzdát povolání. Už si prostě nemůže dovolit odjíždět na několikátý denní natáčení.

Simonovi její rozhodnutí udělalo radost. Podnikal v nemovitostech a jeho realitní společnost byla už tak dobře zavedená na trhu, že mohl zaměstnávat několik odborníků a občas pouze na jejich práci dohlédnout. Díky tomu se mohli okamžitě přestěhovat do Singapur. Dokonce i jejich manželství jako by popadlo druhý dech.

Před třemi lety však tato rodinná idyla bohužel skončila. Rani se opět zmocnila její předchozí touha po dobrodružném životě a cestování. Kvůli její neschopnosti vydržet na jednom místě se vše začalo opět pomalu hroutit.

A nyní, rok a půl poté, co Rani tragicky zemřela při autonehodě, byl Simon zpět v Bombaji, a to i s jejich dcerou Meerou, jež se toužila stát herečkou. Simon se sice snažil Meeru přesvědčit, aby přestala prahnout po pomíjivé filmové slávě, ale Meera měla herectví v krvi stejně jako Rani, a to bez ohledu na to, že byla adoptovaná.

S těmito myšlenkami Simon vystoupil z výtahu do rozlehlé haly. Poté co se přestěhovali do Bombaje, trvalo jen pár dnů, než v nákupním centru Meeru oslovil hledač talentů, a vzápětí ji na kamerové zkoušky pozval sám Virat Raawal, geniální režisér. Rozplýval se nad ní chválou a označil ji za svůj nový objev, který má před sebou zářivou kariéru.

Od chvíle, kdy ztratili Rani, to bylo poprvé, kdy

Simon viděl Meeru z něčeho tak nadšenou. Předtím chodila několik měsíců jako tělo bez duše, zhoršily se jí známky a přestala chodit ven za kamarády. Připadala mu jako robot, který vykonává jen to nejnужnější.

Nejdříve byl tak pohroužený do své viny a vlastního smutku, že si toho nevšiml. Potom si ale o Meeru začal postupně dělat čím dál větší starosti a přál si udělat všechno pro to, aby měla zase radost ze života.

Vyšel proto vstříc její touze stát se herečkou a už teď viděl, že to bylo to nejlepší rozhodnutí. Meera úplně ožila. Teď už jen potřeboval najít někoho důvěryhodného, kdo by na Meeru dohlížel několik následujících měsíců během natáčení, zejména proto, že poslední dobou často cestoval za prací.

Absolvoval s Meerou již několik pohovorů v personálních agenturách, ale Meera našla na každém kandidátovi něco zásadního, co jí vadilo. Zčásti to bylo jejím věkem, pro který je typický vzdor a nesouhlas, avšak z větší části to bylo i tím, že jeho žena vychovala Meeru jako sebevědomou a samostatnou dívku, schopnou rychlého, a většinou i správného rozhodnutí.

V příštích několika týdnech byl však Simon odhodlán strávit s Meerou každou volnou minutu, kterou jim jejich rozvrhy dovolovaly. Zkontroloval hodinky. Bylo šest večer, což znamenalo, že Meera skončí nejdříve za hodinu.

Rozhodl se, že na ni počká přímo tady. Potřeboval se seznámit se všemi členy produkčního týmu navzdory své averzi k filmovém průmyslu.

Doufal, že blíže pozná i mocné bratry Raawalovy, na které všichni pěli jen a jen chválu.

Simon se chystal vejít do zkušebny, když si v malém kruhovém lobby na konci chodby všiml ženy, klečící na podlaze.

Vysokými skleněnými okny bylo vidět panorama Bombaje, na jehož pozadí se rýsoval ženin dlouhý krk a štíhlá záda. Slabé světlo se rozlévalo do malého

posezení, skrytého před pohledem z dlouhé chodby, která ústila do několika apartmánů. Ženě se třásla ramena a hlavu měla skloněnou, jako by ji tížil nepřekonatelný žal.

Měl by odejít?

Rani si ho často nemilosrdně dobírala za jeho nemoderní instinkt pomáhat dámám v nesnázích. Ale přece nemohl tu ženu jen tak ignorovat.

Zvlášť teď, když byl otcem dospívající dívky a doufal, že jí někdo jiný v případě nutnosti rovněž prokáže laskavost a podá pomocnou ruku.

Zastavil se kousek od ní a jednou rukou se opřel o pohovku za sebou. „Slečno, je všechno v pořádku?“ zašeptal a snažil se, aby se jeho vysoká a statná postava zmenšila na něco méně hrozivého. Což bylo téměř nemožné.

Žena zvedla hlavu, její pohled byl plný šoku a smutku. Smutku, který za posledních osmnáct měsíců viděl ve svém vlastním odrazu v zrcadle i on sám až příliš často.

Žena byla mladá, zřejmě jí ještě ani nebylo třicet. Měla velké hnědé oči, výrazný nos, který byl na její obličej až příliš velký, a široká ústa. Rozhodně nebyla tak klasicky krásná jako Rani, ale jasné linie jejího obličje a tvrdohlavé odhodlání její špičaté brady ho přitahovaly.

Snažil se dívat pouze na její tvář. Dával si dobrý pozor, aby pohledem nezabloudil níž, protože v ní bylo něco, co v něm probudilo myšlenky, až dosud pohřbené pod žalem a pocitem viny za Raninu smrt.

Navzdory vlastnímu odhodlání tyto myšlenky ignorovat jeho hříšné smysly přesto zaregistrovaly hladkou plochu zlatohnědé pleti, tak lákavě obnažené v hlubokém čtvercové výstřihu ženina bílého topu. Ve výstřihu se třpytila tenká krajka, která jemně a svůdně přiléhala k horní části jejích oblých nader. Byla vysoká a štíhlá, a přesto zaoblená v těch správných místech – byla

smyslná. Černé vlasy se zlatými odlesky měla stylově zastřižené tak, aby jí jemně rámovaly obličej.

Co se to s ním sakra děje?

To poslední, co tato žena v záchvatu paniky potřebovala, bylo, aby si ji chtivě prohlížel cizí muž po čtyřicítce. Simon se zhluboka nadechl a snažil se soustředit na to, aby se jeho proradné tělo zklidnilo. Přesto si však nemohl pomoci a vychutnával si pomalé a elektrizující záblesky jiskřící v jeho žilách. Už velmi dlouho nic podobného nezažil.

Slzy jí kanuly dolů po vysokých lících kostech a hromadily se jí kolem úst. Dívala se na něj, ale Simonovi bylo jasné, že jeho přítomnost vlastně ani nezaregistrovala. V jejích očích byla prázdnota, jež ho děsila až do morku kostí.

„Ahoj, já jsem Simon,“ řekl tichým a pevným hlasem. „Bolí vás něco? Nemám zavolat doktora?“

Žena zavrtěla hlavou. Velká slza jí stekla po bradě až na krku a zmizela ve výstřihu.

„To jsem rád,“ řekl, klekl si a položil si ruce na stehna, aby na ně viděla. „Chvíli tu s vámi posedím, nevádí?“

Sice nepřikývla, ale viděl, jak se jí uvolnila ramena.

Několik minut tiše čekal a pak se zeptal: „Chcete, abych vám někoho zavolal? Třeba někoho z vaší rodiny?“

Na poslední otázku zavrtěla velmi důrazně hlavou. Hrozilo jí snad od nich nebezpečí? Při té představě pocítil hněv. „Dobře, tak tedy ne.“

Pomalou si přejela rukou po obličejí.

„Ať už byste potřebovala jakoukoliv pomoc nebo útěchu, velkou či malou, rád vám pomůžu,“ dodal.

„Uměl byste vrátit čas?“ zeptala se nakonec hlasem ochraptělým od pláče.

Její otázka mu připomněla bolest a bezmoc, kterou cítil tváří v tvář Ranině nespokojenosti s jejich společným životem. Nezáleželo na tom, že do sebe s Rani

přestali být v posledních letech zamilovaní... I tak jí měl rád. Byla součástí jeho života – jeho nejlepší kamarádkou i milenkou. A to přes dvacet let. Posadil se na pohovku a ruce si položil na kolena. „Tuhle otázku jsem si položil už nesčetněkrát i já sám. Ale bohužel. Nejde to, ani kdybyste za to nabídla všechno bohatství světa.“

Znovu si dlaní přejela po tváři a opřela se o stolek. Nebylo možné si nevšimnout jejích dlouhých nohou a vypracovaných stehů v tmavých džínsových šortkách. I její hebké zlatohnědé pokožky.

„Dost hloupá otázka, že?“ ušklíbala se. „Ale kdybychom se mohli vrátit do minulosti, rozhodli bychom se často v určitých chvílích úplně jinak.“ Smutně se pousmála. „Pravda je ovšem taková, že i kdybychom mohli vrátit minulost, tak bychom se stejně někdy museli rozhodnout stejně. Protože občas prostě jiná možnost není.“ Podívala se na své propletené prsty a pak vzhledla. „Alespoň já bych se tehdy jinak rozhodnout nemohla. Nebylo by to možné. Ale pořád se k tomu v myšlenkách vracím, jako bych snad jinou možnost volby měla.“

Simon si opřel hlavu o pohovku a zavřel oči. Přesně věděl, co tím myslela.

Kvůli poslední hořké hádce s Rani nemohl doteď spát.

Chtěla jít na umělé oplodnění a oživit tak jejich skomírající manželství. A to pro něj bylo nepřijatelné.

Na rozdíl od ní si i po tolika letech pamatoval, jak to pro ni bylo psychicky i fyzicky náročné už při prvním pokusu. A nepomohl ani jeho argument, že je jí již téměř čtyřicet let. Jeho kategorické odmítnutí a její ustavičné naléhání s tím, že je to jediné řešení, jak zachránit jejich manželství, postupně přešlo až v hořký a nenávistný boj, který vyvrcholil zuřivou hádkou právě oné noci, kdy vyběhla z domu a přišla pak o život při autonehodě.

Přemýšlel, zda bylo v jeho silách něco na posledních letech manželství s Rani změnit. Když jí Meera a on nestačili... Co kdyby souhlasil s její prosbou, aby se znovu pokusili o umělé oplodnění? Co kdyby se ten poslední den, než odjela, tak moc nepohádali? Byla by dnes ještě naživu?

Tyto otázky ho trápily téměř neustále.

„Myslím, že každý z nás by si přál, abychom mohli zvrátit určitá minulá rozhodnutí.“ Vydechl a pak pokračoval: „Ale bohužel nám nezbývá než se s těmi rozhodnutími nakonec smířit.“

Tentokrát se mu podívala přímo do očí. Jako by si ho konečně všimla... toho cizího muže, jenž se s ní zastavil na kus řeči. Všimla si na něm různých věcí. A především zaslechla bolest, jež se skrývala za jeho slovy. „Vidím, že víte, o čem mluvím,“ řekla prostě.

Přikývl. A pak si všiml jejího náhlého zájmu. Přejela po něm rychlým, chtivým a žhavým pohledem. Téměř přesně dokázal určit okamžik, kdy její mysl zaregistrovala ono neobyčejně silné jiskření mezi nimi. Udělala pohyb, jako by si chtěla sednout trochu pohodlněji, ale ve stísněném prostoru mezi konferenčním stolem a pohovkou se tímto pohybem její dlouhé nohy na chvíli přitiskly k jeho.

Přesto, že měl na sobě dlouhé kalhoty, Simona vzájemný elektrizující dotek jejich nohou šokoval.

Stydlivě sklopila dlouhé husté řasy, ale ta zarputilost, kterou předtím zaznamenal na její bradě, ji opět přiměla pohlédnout mu do očí. Simon tak přesně zahlédl onen okamžik, kdy se rozhodla překonat smutek a začala přemýšlet, jestli by mohla využít jejich vzájemné přitažlivosti a dostat se díky ní z toho, co ji tak nelítostně srazilo na kolena.

Simon ji mlčky sledoval a její boj se stíny smutku se mu zdál ztraceně sexy. Každý sval v jeho těle se napjal. Touha zůstat s ní, touha po něčem víc než jen po povídání byla tak silná, že mimoděk sevřel ruce v pěst.

„Já jsem... Angel,“ řekla a podala mu ruku.

„Simon,“ řekl automaticky, ale rukou jí raději nepotřásl.

Pokud se domníval, že ji urazí jeho neochota potřást si rukou, tak se zmýlil. Nadzvedla obočí a dál k němu napřahovala ruku.

Sakra, bylo mu třiačtyřicet, přece se jí nebude bát dotknout?

Vzal její ruku do své a ucítil, jak mu po paži a celým tělem až do slabin projel silný záchvěv. Její prsty byly jemné a štíhlé, ale zároveň plné mozolů. Přejel svým palcem po jejím a užasl nad tím, jak slastně příjemný může být i takový jemný a letmý dotek. Chtěl se jí dotýkat víc, všude. Chtěl jí palcem uhladit zamračenou rýhu mezi obočím, chtěl zabořit ústa do citlivého záhybu mezi jejím krkem a rameny.

Její světle hnědé oči se rozšířily.

Pustil její ruku, už věděl, že v něm zažehla oheň, jejíž nebude možné uhasit. „Jestli tedy opravdu nic jiného nepotřebujete –“

„Ne, nepotřebuji. Moc vám děkuji za laskavost,“ řekla a z jejího hlasu náhle čísel odstup, k němuž ji donutil svým mlčenlivým odmítnutím. „Měla bych už jít. Než mě tady někdo uvidí.“

„Dobře,“ řekl, protože nevěděl, co jiného říct. Všechno, na co by se jí rád zeptal, bylo příliš osobní. A o tom, na co myslel, s ní už teprve nemohl mluvit.

Opřela se rukou o pohovku za sebou a rychle vstala. Simon ji následoval. Vzápětí si ale všiml, že se trochu zapotácěla a zbledla.

Přidržel ji za ramena a zamračil se. „Je vám špatně?“

Poodstoupila a s očima upřenýma na jeho ústa řekla: „To bude dobré. Jen jsem asi moc rychle vstala a dnes jsem ještě nic nejedla.“

Zamračil se, i když dál každou buňkou svého těla vnímal její tělo, pohyby, výrazy. Byla vysoká a štíhlá,